

підприємства), що здійснюють лісгосподарську діяльність на території України якими заготовлюється 17 % деревини [1].

На сьогодні саме єдина система електронного обліку є дієвим інструментом державного управління, який дозволяє відстежувати походження деревини від моменту заготівлі до реалізації за межами України і тим самим унеможливує обіг деревини невідомого (сумнівного) походження. Запровадження електронного обліку іншими постійними лісокористувачами (комунальними, науково-дослідними, військовими), які не застосовують механізм електронного обліку деревини, дозволить повністю ліквідувати тіньовий ринок деревини в Україні, який на сьогодні оцінюється близько 10 %.

Окрім вищевикладеного, єдина державна система електронного обліку має значний ефект для підприємства, який полягає у автоматизації обліку, скорочує витрати робочого часу, підвищення якості управлінських рішень, покращення практики ведення діловодства, бухгалтерського обліку. Така система відповідатиме вимогам Регламенту ЄС «Про зобов'язання операторів, які розташовують лісоматеріали та продукцію з деревини на ринку» від 20.10.2010 року № 995/2010, згідно з яким, заборонено розміщення на ринку ЄС незаконно заготовленої деревини і продукції з неї [2]. При цьому, ясі імпортери лісоматеріалів у країнах ЄС мають запровадити систему контролю законності походження деревини.

Механізми та заходи державного управління, які забезпечать розв'язання проблематики у лісовому господарстві:

- впровадження загальнообов'язкової системи електронного обліку деревини;
- забезпечення функціонування системи електронного обліку деревини;
- забезпечення чіткої регламентації дій щодо електронного обліку деревини, маркування деревини та встановлення правових засад функціонування єдиної системи електронного обліку деревини в цілому;
- забезпечення внесення постійними лісокористувачами, які здійснюють заготівлю та реалізацію деревини щодо: лісосічного фонду, дозвільних документів на підставі яких здійснюється заготівля, походження, породи, їх кількісних, якісних характеристик та призначення лісопродукції.

Даний механізм державного управління дасть можливість захистити регіональні та державні інтереси в лісовій галузі, інтереси суб'єктів господарювання – учасників ринку обігу лісової продукції, підвищить рівень довіри до працівників лісової галузі та покращить імідж регіонів та держави в цілому на міжнародній арені.

1. Матеріали Державного агентства лісових ресурсів України, на виконання пункту 9 протоколу № 10 засідання Урядового комітету з питань економічної, фінансової та правової політики, розвитку паливно-

енергетичного комплексу, інфраструктури, оборонної та правової діяльності від 02.03.2017 року. – Режим доступу: <http://www.drs.gov.ua/wp-content/uploads/2017/06/3659-14.04.2017.pdf>.

2. Регламент ЄС «Про зобов'язання операторів, які розташовують лісоматеріали та продукцію з деревини на ринку» від 20.10.2010 року № 995/2010. – Режим доступу: <https://www.slideshare.net/enpifleg/ss-65435404>.

Альона ГРИШКО

аспірантка кафедри теорії

та практики управління

ФСП КПІ ім. Ігоря Сікорського

ІТЕРАТИВНА МОДЕЛЬ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ ЯК ФОРМА ІННОВУВАННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

В останнє десятиліття особливу увагу приділяють обговорення питання ефективного управління на державному рівні. Нові форми реалізації права з'являються завдяки глобальним та регіональним змінам у сфері політики, які співіснують поруч із наднаціональними та державними процесами. Економічна глобалізація і регіональна інтеграція змінюють концепцію управління і створюють необхідність міжнародного інституційного співробітництва. Глобалізація призводить до виявлення двох прогалин в управлінні: однією з них є необхідність брати до уваги глобальні питання при вирішенні питань управління в рамках однієї країни, а іншою – необхідність для урядів співпрацювати набагато активніше з метою колективного регулювання глобальних питань: фінансові потоки, загальні проблеми власності, а також гарантії збереження інтелектуальної власності і т. д. Такі проблеми, як організована злочинність, тероризм, захист прав людини, охорона навколишнього середовища, фінансів і торгівлі, змушують уряди, організації приватного сектора та інші структури долучатися до процесів управління за допомогою обміну даними, узгодження правил і законів, координації ринку.

Необхідність у зміні змісту системи державного управління пояснюється тим, що нові інформаційні технології дозволяють повністю змінити парадигму відносин, що для держави означає перегляд усієї системи і порядок взаємодії з громадянами та партнерами [2]. Одним із пріоритетних напрямків зобов'язань Уряду в сфері інформатизації є впровадження і розвиток інформаційних, фінансових та інших послуг, що надаються громадянам та юридичним особам через електронну інформаційну систему [1]. Демократія з урахуванням цінностей та установок, не тільки зберігає свою актуальність, але і набуває зовсім нових характеристик та повинна розглядатися як комплекс процедур,

які гарантують громадський вибір. Нові досягнення в сфері інформаційно-комунікаційних технологій (далі – ІКТ) здатні технічно забезпечити виконання найбільш ефективного механізму демократії – електронного плебісциту [3]. Цифрова демократія – це не тільки добре захищений веб-бюлетень для голосування, але й в значній мірі – це спосіб організації суспільства, де стан громадської думки реєструється, а кожен громадянин отримує доступ до офіційних установ з метою обговорення, участі та/або прийняття зважених рішень, що стосуються державного управління. У цьому розумінні електронний уряд операціоналізується за допомогою розкриття таких понятійних блоків як: інформаційні механізми комунікації з удосконалення процесу інформування громадян про прийняті урядові рішення з метою збільшення серед населення рівня довіри до влади, підвищення підзвітності уряду і публічний характер його діяльності, що сприяє розвитку соціального партнерства сторін, в тому числі серед міжнародних корпорацій, бізнесу, недержавних та некомерційних організацій, та зацікавлених громадян в нових способах задоволення суспільних проблем.

Відповідальність, довіра, воля народу – ці три аспекти з'являються на порядку денному з впровадженням електронної демократії. Побудова уряду, діяльність якого є підзвітною і прозорою, визначає напрямок функціонування електронного уряду в багатьох країнах, що розвиваються. Електронний уряд розглядається як інструмент боротьби з корупцією в таких країнах, як Південна Корея, Мексика та ін. Довіра, в той час, може бути виміряна лише абстрактно. Встановити причинно-наслідковий зв'язок між досвідом електронного уряду/електронної демократії і підвищенню рівня довіри складно. Зрештою, головним завданням для управління в інформаційну епоху є політична комунікація в суспільній мережі.

Отже, поряд з формуванням інформаційного суспільства, все більше і більше питань державного функціонування, взаємодії з іншими урядовими та наднаціональними урядовими структурами спрямовані на підході до стратегічного використання ІКТ для кращої реалізації поставлених цілей державної політики та програм за допомогою прямої участі зацікавлених сторін. Таке суспільство буде забезпечувати максимальну реалізацію цивільних прав і свобод кожного громадянина в залежності від ступеня активності, соціального становища та політичної позиції.

Список використаної літератури

1. Закон України «Про Національну програму інформатизації». – [Електронний ресурс]. – Чинний від 4.02.1998; редакція від 01.04.2016 р. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>.

2. Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного

суспільства в Україні на 2007-2015 роки». – [Електронний ресурс]. – Прийнятий 09.01.2007 р. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/537-16>.

3. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Концепція розвитку електронної демократії в Україні та плану заходів щодо її реалізації». – [Електронний ресурс]. – Чинний від 08.11.2017 № 797. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/797-2017-p>.

Вікторія ЗАЛІЗНЮК

к.е.н., докторант Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського

ПРИНЦИПИ ТА ЗАГАЛЬНІ НАПРЯМИ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ

Вирішення проблеми продовольчої безпеки, що передбачає стабільне та якісне продовольче забезпечення населення, а також підтримку обсягів сільськогосподарського виробництва, що гарантують продовольчу незалежність, – одне з найважливіших напрямів реалізації концепції економічного розвитку будь-якої держави.

Необхідна розробка політики продовольчої безпеки держави, яка б, з одного боку, була складовою частиною політики національної безпеки, а з іншого – емерджентним об'єднанням стратегій продовольчої безпеки окремих регіонів країни.

На нашу думку, методологічні засади формування державної політики продовольчої безпеки включають:

1. Принцип причинності передбачає визначення причинно-наслідкових зв'язків між процесами експорту, імпорту, виробництва, розподілу та споживання продуктів харчування. Ці процеси необхідно розглядати в їх діалектичній єдності як послідовності взаємопов'язаних подій.

2. Принцип управління зі зворотним зв'язком передбачає визначення позитивних і негативних зворотних зв'язків в управлінні розвитком галузей національної економіки, що забезпечують населення продовольством. Необхідно визначати причини і наслідки зворотного зв'язку, що підсилюють сприятливі тенденції в сфері продовольчого забезпечення та компенсують та запобігають негативним явищам.

3. Принцип визначення найбільш ефективних напрямів державного регулювання галузей національної економіки, пов'язаних з продовольчим забезпеченням населення вимагає адресної реалізації ключових зворотних зв'язків в управлінні розвитком галузей. Такий вибір скерований на стабільне забезпечення продовольчої безпеки, економію державних коштів та мінімізацію небажаних побічних ефектів від реалізації регулюючих впливів.